

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

Trg sv. Petra
Srijeda, 6. studenoga 2024.

[[Multimedia](#)]

CIKLUS KATEHEZÂ: DUH I ZARUČNICA. DUH SVETI VODI BOŽJI NAROD USUSRET ISUSU, NAŠOJ NADI 12. „Duh se zauzima za nas”. Duh Sveti i kršćanska molitva

Papino spontano obraćanje prije početka opće audijencije

Odlučio sam pozdraviti Virgen de los Desamparados, Gospu koja se brine za siromašne, zaštitnicu Valencije, Valencije koja toliko pati, a i drugih dijelova Španjolske, ali prije svega Valencije koja je pod vodom i pati. Želio sam da zaštitnica Valencije bude ovdje. To je ova slika koju su mi darovali sami stanovnici Valencije. Danas, na poseban način, molimo za Valenciju i druga područja Španjolske koja trpe zbog poplava.

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Posvećujuće djelovanje Duha Svetoga, osim po Božjoj riječi i sakramentima, očituje se u *molitvi* i upravo tome – molitvi – želimo posvetiti današnje razmišljanje. Duh Sveti je, u isti mah, subjekt i objekt kršćanske molitve. On je, dakle, Onaj koji nam daruje molitvu i On je Onaj koji nam je u molitvi darovan. Molimo zato da primimo Duha Svetoga i primamo Duha Svetoga da bismo mogli

uistinu moliti, to jest kao djeca Božja, a ne kao robovi. Razmislimo malo o tome: moliti kao Božja djeca, a ne kao robovi. Uvijek moramo moliti slobodno. "Danas moram moliti za to, to i to, jer sam obećao to, to i to... Ako ne završit ću u paklu!". Ne, to nije molitva. Molitva je slobodna. Moliš kad ti Duh pomaže moliti. Ti moliš kad u srcu oćutiš potrebu za molitvom; a kad ne osjećaš ništa, stani i zapitaj se: zašto ne osjećam želju za molitvom, što se događa u mom životu? Spontanost u molitvi, to je ono što nam uvijek najviše pomaže. To znači moliti kao djeca, a ne kao robovi.

Moramo nadasve moliti da primimo Duha Svetoga. U Evanđelju postoje, u vezi s tim, vrlo jasne Isusove riječi: „Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!“ (*Lk 11, 13*). Svaki od nas zna darovati dobre stvari malenima, bilo djeci, unucima ili prijateljima. Djeca od nas uvijek dobivaju dobre stvari. A kako Otac neće nama dati Duha? I to nam daje hrabrost i možemo ići naprijed. U Novom zavjetu vidimo kako Duh Sveti uvijek silazi tijekom molitve. Silazi na Isusa u trenutku krštenja u Jordanu, dok je „molio“ (*Lk 3, 21*); i silazi na učenike na Pedesetnicu, dok „bijahu jednodušno postojani u molitvi“ (*Dj 1, 14*).

To je jedina „moć“ koju imamo nad Božjim Duhom. Moć molitve: on ne može odoljeti molitvi. Molimo i On dolazi. Na gori Karmelu – sjećate se tog ulomka iz Biblije – lažni su se proroci boga Baala svojski trudili da zazovu oganj s neba na svoju žrtvu, ali ništa se nije dogodilo, jer su bili idolopoklonici, klanjali su se bogu koji ne postoji; Ilija je počeo moliti i oganj je sišao i progutao paljenicu (usp. *1 Kr 18, 20-38*). Crkva vjerno slijedi taj primjer: uvijek joj je na usnama zaziv: „Dođi!, Dođi!“ svaki put kad se obraća Duhu Svetome, „dođi!“. Čini to prije svega na misi: da poput rose siđe i posveti kruh i vino za euharistijsku žrtvu.

No, ima i drugi vid, koji je najvažniji i ohrabrujući za nas: Duh Sveti je Onaj koji nam daje istinski moliti. „Duh – kaže sveti Pavao – potpomaže našu nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sâm Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima. A Onaj koji proniče srca zna koja je želja Duha – da se on po Božju zauzima za svete“ (*Rim 8, 26-27*).

Istina je, mi ne znamo moliti, ne znamo to. Moramo svaki dan učiti. Razlog te nemoći naše molitve nekoć se izražavao jednom jedinom riječi, koju se koristilo u tri različita oblika: kao pridjev, kao imenicu i kao prilog. Lako ju je zapamtiti, čak i onima koji ne znaju latinski, a vrijedi je zapamtiti, jer sama sadrži jedan cijeli traktat. Mi ljudi, kaže taj izraz, „*mali, mala, male petimus*“, što znači: budući da smo zli (*mali*), tražimo krive stvari (*mala*) i na pogrešan način (*male*). Isus kaže: „Tražite... najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati“ (*Mt 6, 33*); mi, naprotiv, tražimo prije svega – mnogo puta – onaj „višak“, naše interese, a potpuno zaboravljamo tražiti kraljevstvo Božje. Tražimo od Gospodina Kraljevstvo i sve dolazi s njim.

Duh Sveti, istina, pritječe u pomoć našoj nemoći, ali čini nešto još mnogo važnije: potvrđuje nam da smo Božja djeca i u usta nam stavlja zaziv: „Abba! Oče!“ (*Rim 8, 15; Gal 4, 6*). Mi ne možemo reći: „Oče! Abba!“ bez snage Duha Svetoga. Kršćanska molitva nije kao kad čovjek razgovara

telefonom s Bogom na drugoj strani, ne, Bog je taj koji moli u nama! Mi se molimo Bogu po Bogu. Moliti znači uroniti u Boga i da Bog uđe u nas.

Upravo se u molitvi Duh Sveti objavljuje kao „Paraklet“, odnosno naš zagovornik i branitelj. Ne optužuje nas pred Ocem, nego nas brani. Dà, On nas brani, pokazuje nam, istina, da smo grešnici (usp. *Iv* 16, 8), ali to čini kako bismo mogli iskusiti radost Očeva milosrđa, a ne da nas uništi besplodnim osjećajima krivnje. Pa i kad nam srce nešto predbacuje, On nas podsjeća da „Bog je veći od našega srca“ (*1 Iv* 3, 20). Bog je veći od našega grijeha. Svi smo grešnici... Razmislimo: možda se netko od vas – ne znam – jako plaši stvari koje je učinio, boji se da ga Bog ne ukori, boji se mnogih stvari i ne može pronaći mir. Počni moliti, zazovi Duha Svetoga i On će te naučiti kako tražiti oprost. I znate što? Bog ne zna baš gramatiku i kad tražimo oprost, ne da nam završiti! „Opr...“ a On, On nam ne dà da dovršimo riječ *oprost*. On nam prvi oprašta, uvijek nam oprašta, uvijek je uz nas da nam oprost, prije nego što uopće do kraja izgovorimo riječ „oprost“. Kažemo „opr...“ i Otac nam uvijek oprost.

Duh Sveti nas zagovara, ali nas također uči da i mi zagovaramo za braću; uči nas *zagovornoj* molitvi: moliti za ovu osobu, moliti za ovog bolesnika, za onog koji je u zatvoru, moliti...; moliti za punicu također, i moliti, stalno, stalno. Ta je molitva posebno Bogu mila jer je najslobodnija i najnesebičnija. Kad svaki pojedinac od nas moli za sve, događa se – kao što je govorio sveti Ambrozije – da svatko moli za svakoga; molitva se umnaža [1]. Tako je to s molitvom! Evo, dakle, veoma dragocjenog i prijeko potrebnog zadatka u Crkvi, osobito u ovom vremenu pripreme za Jubilej: sjediniti se s Tješiteljem koji se „po Božju zauzima za svete“.

Ali ne moliti kao papige, molim vas! Ne brbljati: „bla, bla, bla...“. Ne. Reci: „Gospodine“, ali reci to iz srca. „Pomozi mi, Gospodine“, „Gospodine, volim te“. I kad molite Očenaš, molite „Oče, Ti si moj Otac“. Molite srcem a ne usnama, ne budite kao papige!

Neka nam Duh pritječe u pomoć u molitvi, jer nam je toliko potreban! Hvala.

[1] *De Cain et Abel*, I, 39.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Potičem sve vas da živite svoj svakodnevni život u vjernosti Evanđelju, poduprti vjerom i nadom.

I molimo za mir. Ne zaboravimo mučeničku Ukrajinu, koja toliko pati; ne zaboravimo Gazu i Izrael. Prije neki dan otvorena je vatra iz mitraljeza na 153 civila koji su prolazili ulicom. To je prežalosno! Ne zaboravimo Mjanmar! Ne zaboravimo Valenciju i cijelu Španjolsku! To je razlog, kao što sam rekao, da je danas ovdje s nama, predsjed, Virgen de los Desamparados, Majka Božja zaštitnica nemoćnih (desamparados), koja je zaštitnica Valencije. Pozivam vas da izmolite jednu Zdravomariju za Valenciju. *Zdravo Marijo...*

I molimo Gospodina da uvijek živimo s nadom. Moj blagoslov svima!